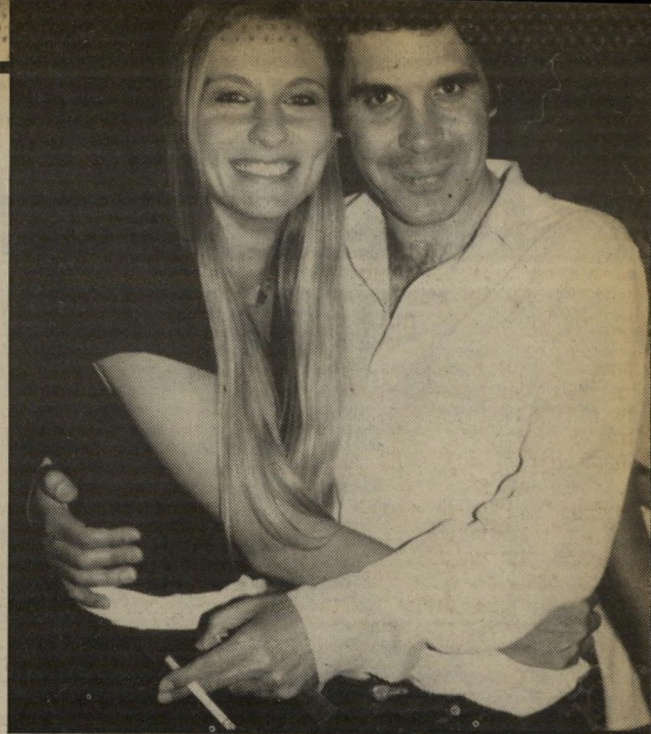
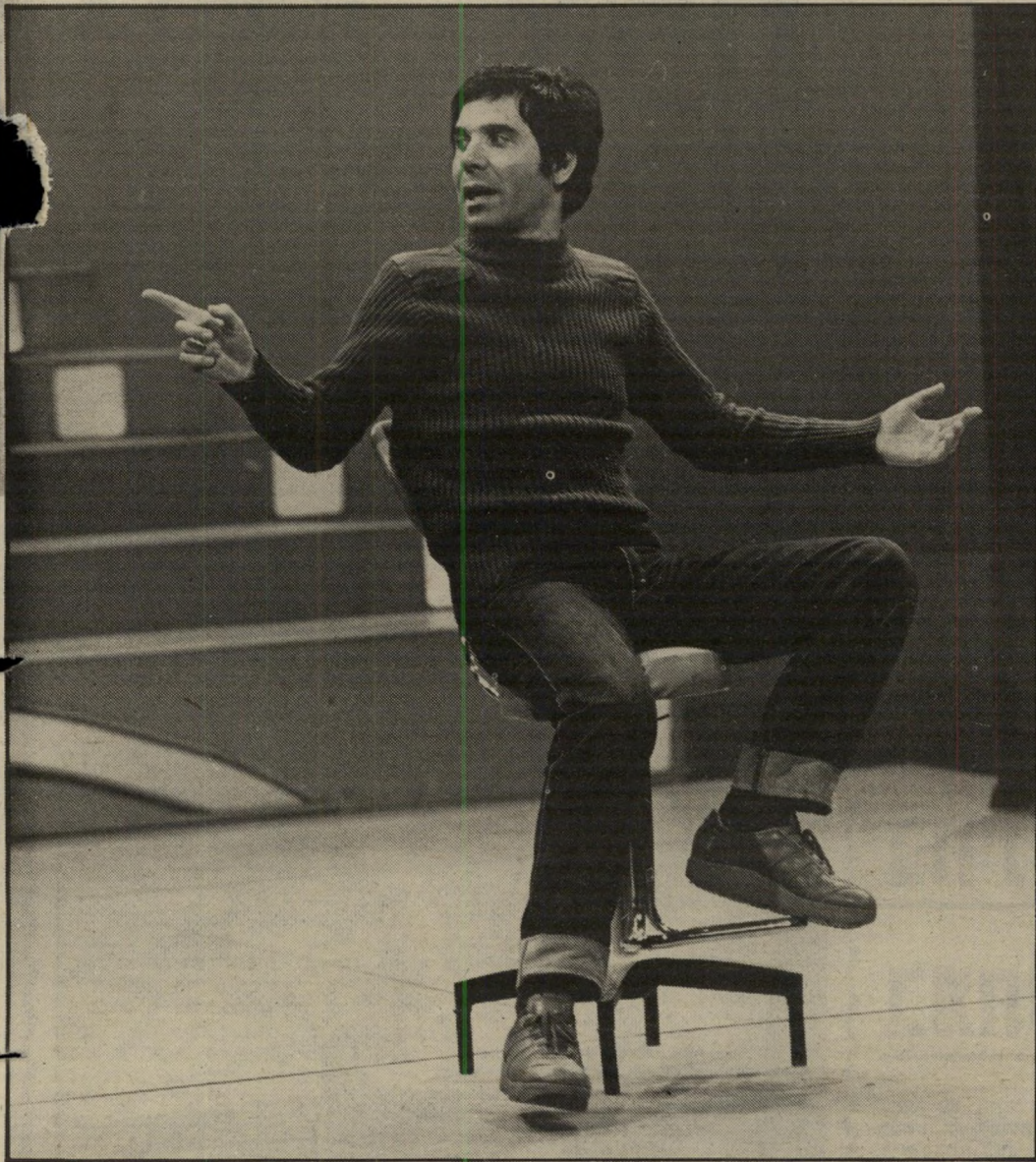

אני מכוּעַר בעיני עצמי - לכן אני מנסה להיות נחמד על הבימה ובחיים

לא הצלחת! בטרוב אילנית סולו, שבו הצלחתי מבחינה מיסחרית, לא הצלחתי הפוך את אילנית לזמרת־קבארט. הקהל הישראלי אוהב אותה טולידית.

צדוק צרפתי. בימאי בן 4: כגילו נהוג לערוך פי נזם־כיניים. כרנע של פנאי זין הצגות, דיכר כאוזני העולם הזה" עד מיקצועו, מעולם לא סיפרתי על ילדותי.

בתולין

אני בן להורים גרושים. זה היה נושא שהיה טאבו במישפחה. אין ספק שהמצב שאני גדלתי בו היה לא בריא לי, ולא לסביבתי. אבי הוא סנדלר מסלוניקי, ש־חלם שאמשיך את דרכו. חוסרי הביטחון שסביבת הילדות שלי גר־מה לי, הביא אותי למצב שני־

דית פיאך במופע טלוויזיוני בשם ספיישל של חנה אלברשטיין, שמופץ גם באירופה, מדגים פתי לחווה אלברשטיין כיצד לשר. ברקע — אדית פיאך.

על הבימה

הכי טוב שלי, כשאני עומד לבד באולם. בתחילת הקריירה נחשבתי לבימאי היסטרי במיקצת. זה שיקף את חיי. הייתי נפחד וחסרי־ביטחון. כי יום אני רואה את הכל בפרוסורי ציה הנכונה. ההיסטריה שלי מתבטאת בשיער, לפני כל מופע אני רץ לספר, כאי־לפני שאני יוצא לקרב. אני מגיע לחורה והופך לצל — לא צריך להתבלט. בכלל, כל חשיפה אישית מר־תיעה אותי עד היום, לפני סוף ה־הצגה בפרמיירה, אני מאבד את הביטחון, כשאני יודע שאני צריך לעלות לבימה בסוף ההצגה. זה אותו הפחד של ילד קטן, שעלה בפעם הראשונה על בימת הקאמר. אני מפוחד שלא אדע מה לעשות בידיים וברגליים. וזה למרות שעמדתי 15 שנה על בימה, כנראה שאני מפוחד יותר מכל אמן שאני מביים, כמובן שאחרי שהסיוט עובר, אני נהנה לקבל את מחיאות־הכפיים. כיום אני מתפרנס בכבוד מהביי דור. יש לי סוכן שמייצג את נעמי שמר ואותי בלבד. שאר אנשים מתפלאים איך בימאי כ־

צריך להיות מקום לפורקן. אני בימאי בלי תעודות. אפ־לוי תעודת בגרות אין לי. אני עובד רק עם תחושות, ומשתדל שלא להפעיל את הראש. כשהייתי שחקן, אמרו שאני צריך להרגיש ואחר כך להלביש את המסכה. בבידור, קודמת המס־כה. הבידור הוא סלקאטי. לכן חשוב המראה החיצוני. אני מביים כאילו אני רואה את הכל דרך מסך טלוויזיה, אני בעצם מצייר חל־מות. כשאסיים עם התיאטרון, אחזור להיות צייר. קרו דברים במשך 10 השנים האחרונות בישראל. אבל כנראה, עוד לא די. כי קשה להעמיד ב־משך יומיים וחצי את ההצגה עדלאידע בהיכל הספורט. כי כל יום עולה הון תועפות למפיק: 14 נגנים מהטובים והמפונקים בארץ; 11 זמרים — כל אחד כוכב; אל־פיים תלבושות; 150 משתתפים מסביב; תפאורה שמשתרעת על 1200 מטר מרובע. כיומיים אלה אני לא מסוגל לאכול ולשתות. רק לעשן סיגריות. הסיגריות זה הביטחון שלי והחבר

סיתי להיות נחמד לכולם — בע־קר בעיני שתי הנשים החשובות ב־חיי: אמי הביולוגית, והאשה ש־תיסקדה כאמי השתדלתי, בהתנה־גות מופתית, לגרום לה שתהיה אמי. ניסיתי להראות אסטתי ולמצוא חן בעיניה. ומשום־מה, הרגשתי תמיד מכוּעַר. כל הבעיות האלה הביאו אותי להפס את הבית בתיאטרון. במיק־רה שלי, התיאטרון הקאמר, שם ביליתי מגיל 12½. הופעתי ל־להלילה עד הצבא. זה היה ה־פיצוי, שם קיוויתי למצוא את התמימות והאהבה שהיתה חסרה לי. עד היום אני מחפש אותה. בילדותי נמשכתי לתיאטרליות, לכן הקסים אותי הצד החיצוני של הדת הנוצרית. אהבתי נורא כני־סיות. לראות את קרני השמש בוקעות דרך החלונות הצבעוניים, זה דבר נהדר. לדעתי, כמה מהבעיות שלנו נוב־עות מהדת. הדת היהודית דורשת צניעות, היא יפה מיסודה. התיאטרון הישראלי נורא גזו־רי ודפוק. ולכן התיאטרון הקל הוא המקום היחידי שבו אפשר לתת ל־קהל לדמיין ולהשתולל. התיאטרון